

הדסה/רגיל

אי אפשר לזכות אליו כי אם על ידי בחינת נון שהוא בחינת מלכות, כמו שכתוב והחכמה והחיות, שיש בכל דבר, זה בחינת עשו שבזה את הבכורה, כמו שכתוב (בראשית כ"ה): "ויבז עשו את הבכורה"; דהינו השכל כנ"ל, בחינת (משלי י"ח): "לא יחפץ כסיל בתבונה כי אם בהתגלות לבו". וזה בחינת מלכות הרשעה, בחינת לבנה דסטרא אחרא, שעליה מלכות דסטרא אחרא?! וכמו שאמר רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות רבותינו, זכרונם לברכה, שם: 'לעולם ירגיז וכו' - אי אזיל מוטב, ואם לאו - יעסק בתורה'). וכמו שאמר רבותינו, צדיק זכרונם לברכה (קדושין ל':): 'אם פגע בך מנוול זה, 58% משכחו לבית המדרש'. כי על ידי התורה נותן כאור החמה: וכשזה קם? זה נופל (רש"י בראשית כ"ה פסוק כ"ג), ואזי נופל ונתבטל מלכות הרשעה, כמו שכתוב (הושע י"ד): "כי ישרים דרכי ה', צדיקים עץ ילכו בם, ומפשעים יכשלו בם". הינו על ידי דרכי ה', הינו התורה, על ידי זה הצדיקים, שדבקים במלכות דקדשה, הם נתחזקים ומקבלים כח על ידי זה "ופשעים יכשלו בם" בחינת מלכות הרשעה, בחינת היצר הרע, שנופל ונכנע על ידי התורה, כנ"ל. ועל ידי זה נתקבלים כל התפלות והבקשות, כי עקר מה שאין נתקבלין הבקשות הוא מחמת שאין להדברים חן, ואין נכנסין בלב של זה שמבקשין ממנו, כאלו אין בלבו מקום שיכנסו הדברים בלבו, מחמת שאין להמבקש חן, שיכנסו הדברים בלבו של זה שמבקשין ממנו. אבל על ידי התורה, שעל ידי זה נתחברין ונתקשרין הנ'והח כנ"ל, ונעשה חן, ועל כן נקראת התורה (משלי ה'): "יעלת חן", ואזי זוכה שדבריו הם דברי חן, ואזי נתקבלין דבריו ובקשותיו, כמו מי שמדבר דברי חן, שנכנסין הדברים בלב המתבקש, דהינו זה שמבקשין ממנו. וזה בחינת ת. הינו על ידי שנתחברו ונתקשרו החי"ת והנו"ן ונעשה בחינת ח"ן - על ידי זה נעשה בחינת ת"ו, שהוא לשון חקיקה ורשימה, כמו שכתוב (יחזקאל ט'): "והתוית ת"ו", כי על ידי החן נחקק ונרשם מקום בלב המתבקש לקבל הבקשה, כי על ידי החן נתקבלו דבריו. נמצא, שבחינת הח"ן חקק מקום בלב זה שמבקשין ממנו, כדי שיכנסו דבריו בלבו, ויקבל בקשתו. והחקיקה ורשימה זה בחינת ת"ו כנ"ל וזהו (קהלת ט'): "דברי חכמים בנחת נשמעים". נחת דיקא, הינו בחינת חן הנ"ל והת' הנ"ל, ועל ידי זה נעשה אותיות נחת, ואז נשמע ים דבריו, ונתקבל בקשתו כנ"ל: ועל כן יעקב שהוא בחינת השכל כנ"ל, על כן זכה לחן, כמו שכתוב (בראשית ל"ג): "כי חנני אלקים" וכו'; ועל כן ברך את השבטים בחן, כמו שכתוב (שם): "הילדים אשר חנן" וכו'; ובנימין לא היה אז. ועל כן ברכו יוסף בחן, כמו שכתוב (שם מ"ג): "אלקים יחנן בני" (עיי' ב"ר וישלח פ' ע"ח מקץ פ' צ"ב); ודוקא יוסף היה יכול לברכו בחן, כי יוסף היה כלול ביותר מבחינת יעקב, כמו שכתוב (שם ל"ז): "אלה תלדות יעקב יוסף"; כי הוא היה עקר תולדותיו. כי יעקב ויוסף כחדא חשיבי, (עיי' זוהר וישלח קע"ו: וישב קפ"ב). ועל כן נאמר ביוסף (דברים ל"ג): "בכור שורו הדר לו". 'בכור' הוא בחינת השכל כנ"ל. וזהו 'שורו' - לשון הסתכלות, כי צריכין להסתכל בהשכל שיש בכל דבר כנ"ל. וזהו הדר לו - תרגם אונקלוס: זיו ליה - לשון אור. כי השכל וי"ו אמרו חז"ל (סוטה י"ד): 'דרש ר' שמלאי, תורה תחלתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים, דכתיב (בראשית ג' כ"א): "ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם", וסופה גמילות חסדים, דכתיב (דברים ל"ד ו'): "ויקבר אתו בגי". הנה חז"ל גלו לנו את גדל הענין של חסד, שרמזה לנו התורה עליה בתחלתה ובסופה. אבל באמת, לאו דוקא באלו המקומות לבד, דכמה פרשיות של תורה מלאות מזה, כאשר נבאר בעזרת ה' יתברך. תחלת הכל, צריך האדם לידע שגדר גמילות חסדים אינו מנח דוקא על הלואת ממון, כמו שסוברין איזה אנשים, אלא הוא מנח על כל עניני הטוב, שאדם עושה חסד ומיטיב לחברו בחנם. יש שמתחסד עמו בממונו, כגון: שמשאיל לו בהמה, או כלי, או הלואת ממון, וכל כיוצא בזה, שהוא עושה בממונו טובה לחברו. וזה נקרא בפי חז"ל (סכה מ"ט): בשם 'גמילות חסדים שבממונו'. ויש שמתחסד עמו בגופו, וגם זה יפל תחת שני סוגים: יש שהוא מיטיב לחיים, ויש שהוא מיטיב למתים. לחיים, כגון: שמכניס אורחים לביתו, ומטריח עצמו לפניהם. וכן מצות לזית, שמלוה אותם, וכן שמחת חתן וכלה, בקור חולים ונחום אבלים, וכל כהאי גוונא דברים שמיטיב בגופו לחברו החי. (אבאר אם ירצה ה' לקמן בפרקים הבאים? 6+8-5 כל אלו הדברים וכיוצא בהם). ויש גמילות חסדים שבגופו, שעושה למתים?, הינו הוצאת המת וההתעסקות בכל צרכי הקבורה; לשאת! המטה ולילך לפניו ולספד ולחפר ולקבר. כל אלו, הכל מכנים בשם גמילות חסדים. (עיי' בסכה דף מ"ט; וברש"י שם וברמב"ם פרק י"ד מהלכות אבל, ותמצא כל דברינו). וכל זה נכנס בכלל מצות עשה של (ויקרא י"ט י"ח): "ואהבת לרעך כמוך", הינו, כל הדברים שאתה רוצה שיעשו אותם לך אחרים, עשה אותם לאחר. ועתה נעריך לפני הכל, איך שכל התורה מלאה מעניני החסד, כדי שיתבונן האדם כמה יקר הוא ענין החסד בעיני השם יתברך. תחלת הכל במה שכתוב (בראשית ב' כ"ב): "ויבן ה' אלהים את הצלע אשר לקח וכו"; ודרשו חז"ל (ברכות ס"א). מלמד שקלעה הקדוש ברוך הוא לחוה. וגם במה שכתוב (שם): "ויבאה אל האדם", דרשו, מלמד שנעשה הקדוש ברוך הוא שושבין לאדם, עין שם בגמרא. וגם בפרשת נח שספרה לנו התורה (בראשית ט' כ"א): "וישת וכו' וישכר ויתגל וגו' (*); וירא חם וגו' ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם וגו' ויכסו את ערות אביהם וגו'". (שלא היו מצוים על זה, כי אין זה משבע מצות בני נח, ורק מצד מדת החסד). וגם ספרה לנו את הברכה שברכם נח, ונתקים לבסוף להראות לנו את גדלת המדה, שצריך האדם להתחסד עם חברו ולחפות על קלונו בכל כחו,

אבגדהוזחטיכךלמנסעפפצקקשת

1234567890 ט!#&\$

הדסה/מודגש

אי אפשר לזכות אליו כי אם על ידי בחינת נון שהוא בחינת מלכות, כמו שכתוב והחכמה והחיות, שיש בכל דבר, זה בחינת עשו שבזה את הבכורה, כמו שכתוב (בראשית כ"ה): "ויבז עשו את הבכורה"; דהינו השכל כנ"ל, בחינת (משלי י"ח): "לא יחפץ כסיל בתבונה כי אם בהתגלות לבו". וזה בחינת מלכות הרשעה, בחינת לבנה דסטרא אחרא, שעליה מלכות דסטרא אחרא! וכמו שאמרנו? רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות רבותינו, זכרונם לברכה, שם: 'לעולם ירגיזו וכו' - אי אזיל מוטב, ואם לאו - יעסק בתורה'). וכמו שאמרנו רבותינו, צדיק זכרונם לברכה (קדושין ל':): 'אם פגע בך מנוול זה, 58% משכחו לבית המדרש'. כי על ידי התורה נותן כאור החמה: וכשזה קם? זה נופל (רש"י בראשית כ"ה פסוק כ"ג), ואזי נופל ונתבטל מלכות הרשעה, כמו שכתוב (הושע י"ד): "כי ישרים דרכי ה', צדיקים עץ ילכו בם, ומפשיעים יכשלו בם". הינו על ידי דרכי ה', הינו התורה, על ידי זה הצדיקים, שדבקים במלכות דקדשה, הם נתחזקים ומקבלים כח על ידי זה. "ופשיעים יכשלו בם" בחינת מלכות הרשעה, בחינת היצר הרע, שנופל ונכנע על ידי התורה, כנ"ל. ועל ידי זה נתקבלים כל התפלות והבקשות, כי עקר מה שאין נתקבלין הבקשות הוא מחמת שאין להדברים חן, ואין נכנסין בלב של זה שמבקשין ממנו, כאלו אין בלבו מקום שיכנסו הדברים בלבו, מחמת שאין להמבקש חן, שיכנסו הדברים בלבו של זה, שמבקשין ממנו. אבל על ידי התורה, שעל ידי זה נתחברין ונתקשרין הנ'והח כנ"ל, ונעשה חן, ועל כן נקראת התורה (משלי ה'): "יעלת חן", ואזי זוכה שדבריו הם דברי חן, ואזי נתקבלין דבריו ובקשותיו, כמו מי שמדבר דברי חן, שנכנסין הדברים בלב המתבקש, דהינו זה שמבקשין ממנו. וזה בחינת ת. הינו על ידי שנתחברו ונתקשרו החי"ת והנו"ן ונעשה בחינת ח"ן - על ידי זה נעשה בחינת ת"ו, שהוא לשון חקיקה ורשימה, כמו שכתוב (יחזקאל ט'): "והתוית ת"ו", כי על ידי החן נחקק ונרשם מקום בלב המתבקש לקבל הבקשה, כי על ידי החן נתקבלו דבריו. נמצא, שבחינת הח"ן חקק מקום בלב זה שמבקשין ממנו, כדי שיכנסו דבריו בלבו, ויקבל בקשתו. והחקיקה ורשימה זה בחינת ת"ו כנ"ל וזהו (קהלת ט'): "דברי חכמים בנחת נשמעים". נחת דיקא, הינו בחינת חן הנ"ל והת' הנ"ל, ועל ידי זה נעשה אותיות נחת, ואז נשמע ים דבריו, ונתקבל בקשתו כנ"ל: ועל כן יעקב שהוא בחינת השכל כנ"ל, על כן זכה לחן, כמו שכתוב (בראשית ל"ג): "כי חנני אלקים" וכו'; ועל כן ברך את השבטים בחן, כמו שכתוב (שם): "הילדים אשר חנן" וכו'; ובנימין לא היה אז. ועל כן ברכו יוסף בחן, כמו שכתוב (שם מ"ג): "אלקים יחנך בני" (ענין ב"ר וישלח פ' ע"ח מקץ פ' צ"ב): ודוקא יוסף היה יכול לברכו בחן, כי יוסף היה כלול ביותר מבחינת יעקב, כמו שכתוב (שם ל"ז): "אלה תולדות יעקב יוסף"; כי הוא היה עקר תולדותיו. כי יעקב ויוסף כחדא חשיבי, (עין זוהר וישלח קע"ו: וישב קפ"ב). ועל כן נאמר ביוסף (דברים ל"ג): "בכור שורו הדר לו". 'בכור' הוא בחינת השכל כנ"ל. וזהו 'שורו' - לשון הסתכלות, כי צריכין להסתכל בהשכל שיש בכל דבר כנ"ל. וזהו הדר לו - תרגם אונקלוס: זיו ליה - לשון אור. כי השכל וי"ו אמרו חז"ל (סוטה י"ד): דרש ר' שמלאי, תורה תחלתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים. תחלתה גמילות חסדים, דכתיב (בראשית ג' כ"א): "ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם", וסופה גמילות חסדים, דכתיב (דברים ל"ד ו'): "ויקבר אתו בגי". הנה חז"ל גלו לנו את גדל הענין של חסד, שרמזה לנו התורה עליה בתחלתה ובסופה. אבל באמת, לאו דוקא באלו המקומות לבד, דכמה פרשיות של תורה מלאות מזה, כאשר נבאר בעזרת ה' יתברך. תחלת הכל, צריך האדם לידע שגדר גמילות חסדים אינו מנח דוקא על הלואת ממון, כמו שסוברין איזה אנשים, אלא הוא מנח על כל עניני הטוב, שאדם עושה חסד ומיטיב לחברו בחנם. יש שמתחסד עמו בממונו, כגון: שמשאיל לו בהמה, או בלי, או הלואת ממון, וכל כיוצא בזה, שהוא עושה בממונו טובה לחברו. וזה נקרא בפי חז"ל (סכה מ"ט): בשם 'גמילות חסדים שבממונו'. ויש שמתחסד עמו בגופו, וגם זה יפל תחת שני סוגים: יש שהוא מיטיב לחיים, ויש שהוא מיטיב למתים. לחיים, כגון: שמכניס אורחים לביתו, ומטריח עצמו לפניהם. וכן מצות לויה, שמלוה אותם, וכן שמחת חתן וכלה, בקור חולים ונחום אבלים, וכל כהאי גונא דברים שמיטיב בגופו לחברו החי. (אבאר אם ירצה ה' לקמן בפרקים הבאים? 5-8-9+6 כל אלו הדברים וכיוצא בהם). ויש גמילות חסדים שבגופו, שעושה למתים?, הינו הוצאת המת וההתעסקות בכל צרכי הקבורה; לשאת! המטה ולילך לפניו ולספד ולחפר ולקבר. כל אלו, הכל מכנים בשם גמילות חסדים. (עין בסכה דף מ"ט:; וברש"י שם וברמב"ם פרק י"ד מהלכות אבל, ותמצא כל דבריו). וכל זה נכנס בכלל מצות עשה של (ויקרא י"ט י"ח): "ואהבת לרעך כמוך", הינו, כל הדברים שאתה רוצה שיעשו אותם לך אחרים, עשה אותם לאחרך. ועתה נעריך לפני הכל, איך שכל התורה מלאה מעניני החסד, כדי שיתבונן האדם כמה יקר הוא ענין החסד בעיני השם יתברך. תחלת הכל במה שכתוב (בראשית ב' כ"ב): "ויבן ה' אלהים את הצלע אשר לקח וכו"; ודרשו חז"ל (ברכות ס"א). מלמד שקלעה הקדוש ברוך הוא לחוה. וגם במה שכתוב (שם): "ויבאה אל האדם", דרשו, מלמד שנעשה הקדוש ברוך הוא שושבין לאדם, עין שם בגמרא. וגם בפרשת נח שספרה לנו התורה (בראשית ט' כ"א): "ויושת וכו' וישכר ויתגלגל וגו' (*); וירא חם וגו' ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם וגו' ויכסו את ערות אביהם וגו' ". (שלא היו מצוים על זה, כי אין זה משבע מצות בני נח, ורק מצד מדת החסד). וגם ספרה לנו את הברכה שברכם נח, ונתקים לבסוף להראות לנו את גדלת המדה, שצריך האדם להתחסד עם חברו ולחפות על קלונו

אבגדהוזחטיכךלמנסעפפצקקשת

1234567890 טו!#&\$

משקלים מנוקדים

דעת ה"חזון איש" ביו"ד דעה (סימן ב ס"ק כח), שבזמן הזה, שאין מי שיו"דע להוכיח כראוי, גם אדם שעובר עבירות בפרהסיא, לא יצא מגדר עמיתו, ומצוה לאהב אותו.

בשלון דור בית שני היה, לפי דעת הנצי"ב, מה שדנו את האחרים לאפיקורסים בשקול דעת בלתי נכון. וכך כתב בהקדמת ספרו "העמק דבר":
נתבאר בשירת האזינו על הפסוק "הצור תמים פעלו כי כל דבריו משפט צדיק וישר הוא", ד"שבח "וישר" נאמר להצדיק דין הקדוש ברוך הוא בחרבן בית שני, שהיה דור עקש ופתלתול, ופרשנו שהיו צדיקים וחסידים ועמלי תורה, אף לא היו ישרים בהליכות עולמים. על כן, מפני שנאת חנם שבלבם זה את זה, חשדו את מי שראו שנוהג שלא בדעתם ביראת ה' שהוא צדוקי ואפיקורוס, ובאו על ידי זה לשפית דמים בדרך הפלגה ולכל הרעות שבעולם, עד שחרב הבית, ועל זה היה צדוק הדין. הקדוש ברוך הוא וישר הוא ואינו סובל צדיקים כאלו, אלא באפן שהולכים בדרך הישר גם בהליכות עולם לא בעקמימות, אף על גב שהוא לשם שמים, שהוא גורם חרבן הבריא והריסות ושוב הארץ. עד כאן לשונו.

עוד ראוי לדעת, שלגבי מחלקת רבי יהודה ורבי מאיר במסכת קדושין (לו.), אם ישראל כשהם חוטאים קרויים בנים, אשר לדעת רבי מאיר קרויים בנים אף אם חטאו - כתב הרשב"א בשאלות ותשובות (חלק א סימן קצד וסימן רמב), שאפלו ישראל משמד בכלל בנים הוא, בדברי רבי מאיר. וראה עוד באור הגר"א לשלחן ערוך (יורה דעה סימן קנט, סקג) המציין בסבה לאסור הלואה ברבית ממומר את הגמרא (סנהדרין מד). "וישראל - אף על פי שחטא - ישראל הוא", ואת דברי רבי מאיר האמורים. לפיכך צריך לקרב עד כמה שנתן את כל אחד מישראל.

רבי מנחם מנדל מרימנוב אמר, כי גם הן השני שבהגדה של פסח יש להשתדל לקרבו [לא רצה להזכיר על ישראל רשע, לכן אמר הן השני שבהגדה] (מובא בספר "אם הבנים שמחה"). וכמו שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה (כריתות ו): "אמר רבי שמעון חסידא: כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה תענית. שהרי חלבנה ריחה רע, ומנאה הכתוב עם סממני הקטרת".

ואף אם רואה בחברו שום דבר רע - ישנא הרע שבו, אף החלק הקדוש יאהבנו מאד כנפשו, כי הבעל שם טוב אמר, שהצדיק הגמור שאין רע בקרבו אין רואה שום רע על שום אדם, אף מי שרואה שום רע בחברו, הענין הוא כמו שמסתכל במראה; אם פניו מטנפין - רואה גם כן במראה כף, ואם פניו נקיים - אינו רואה במראה שום דפי כמו שהוא נראה [וזה הטעם שיצחק אבינו ע"ה אהב את עשו על אף היותו רשע, כי לא ראה בבנו שום רע, אחר שבו עצמו לא היה שום רע (הרב דסלר)].

וזהו "ואהבת לרעך כמוך", פרש "כמוך" - כמו שאם יודע האדם בעצמו שום רע בקרבו, ומשום כך אינו שונא את עצמו, אף ששונא הרע שבקרבו - כך גם כן על חברו. (מאור עינים)
רגיל היה רבנו יוסף חיים זוננפלד לומר: אם ראית אדם מישראל שחטא

דעת ה"חזון איש" ביו"ד דעה (סימן ב ס"ק כח), שבזמן הזה, שאין מי שיו"דע להוכיח כראוי, גם אדם שעובר עבירות בפרהסיא, לא יצא מגדר עמיתו, ומצוה לאהב אותו.

בשלון דור בית שני היה, לפי דעת הנצי"ב, מה שדנו את האחרים לאפיקורסים בשקול דעת בלתי נכון. וכך כתב בהקדמת ספרו "העמק דבר":
נתבאר בשירת האזינו על הפסוק "הצור תמים פעלו כי כל דבריו משפט צדיק וישר הוא", ד"שבח "וישר" נאמר להצדיק דין הקדוש ברוך הוא בחרבן בית שני, שהיה דור עקש ופתלתול, ופרשנו שהיו צדיקים וחסידים ועמלי תורה, אף לא היו ישרים בהליכות עולמים. על כן, מפני שנאת חנם שבלבם זה את זה, חשדו את מי שראו שנוהג שלא בדעתם ביראת ה' שהוא צדוקי ואפיקורוס, ובאו על ידי זה לשפית דמים בדרך הפלגה ולכל הרעות שבעולם, עד שחרב הבית, ועל זה היה צדוק הדין. הקדוש ברוך הוא וישר הוא ואינו סובל צדיקים כאלו, אלא באפן שהולכים בדרך הישר גם בהליכות עולם לא בעקמימות, אף על גב שהוא לשם שמים, שהוא גורם חרבן הבריא והריסות ושוב הארץ. עד כאן לשונו.

עוד ראוי לדעת, שלגבי מחלקת רבי יהודה ורבי מאיר במסכת קדושין (לו.), אם ישראל כשהם חוטאים קרויים בנים, אשר לדעת רבי מאיר קרויים בנים אף אם חטאו - כתב הרשב"א בשאלות ותשובות (חלק א סימן קצד וסימן רמב), שאפלו ישראל משמד בכלל בנים הוא, בדברי רבי מאיר. וראה עוד באור הגר"א לשלחן ערוך (יורה דעה סימן קנט, סקג) המציין בסבה לאסור הלואה ברבית ממומר את הגמרא (סנהדרין מד). "וישראל - אף על פי שחטא - ישראל הוא", ואת דברי רבי מאיר האמורים. לפיכך צריך לקרב עד כמה שנתן את כל אחד מישראל.

רבי מנחם מנדל מרימנוב אמר, כי גם הן השני שבהגדה של פסח יש להשתדל לקרבו [לא רצה להזכיר על ישראל רשע, לכן אמר הן השני שבהגדה] (מובא בספר "אם הבנים שמחה"). וכמו שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה (כריתות ו): "אמר רבי שמעון חסידא: כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה תענית. שהרי חלבנה ריחה רע, ומנאה הכתוב עם סממני הקטרת".

ואף אם רואה בחברו שום דבר רע - ישנא הרע שבו, אף החלק הקדוש יאהבנו מאד כנפשו, כי הבעל שם טוב אמר, שהצדיק הגמור שאין רע בקרבו אין רואה שום רע על שום אדם, אף מי שרואה שום רע בחברו, הענין הוא כמו שמסתכל במראה; אם פניו מטנפין - רואה גם כן במראה כף, ואם פניו נקיים - אינו רואה במראה שום דפי כמו שהוא נראה [וזה הטעם שיצחק אבינו ע"ה אהב את עשו על אף היותו רשע, כי לא ראה בבנו שום רע, אחר שבו עצמו לא היה שום רע (הרב דסלר)].

וזהו "ואהבת לרעך כמוך", פרש "כמוך" - כמו שאם יודע האדם בעצמו שום רע בקרבו, ומשום כך אינו שונא את עצמו, אף ששונא הרע שבקרבו - כך גם כן על חברו. (מאור עינים)
רגיל היה רבנו יוסף חיים זוננפלד לומר: אם ראית אדם מישראל שחטא

אבגדהוזחטיכרלמסנוסעפ

/#*"'>?;!%\$ט)

1234567890

אבגדהוזחטיכרלמסנוסעפ

/#*"'>?;!%\$ט)

1234567890